

התכסים של אייכא

אלג'ריה

סיפרה ליליאן גאסט
צייר וילי פוגני

ייסוג ותיחסך לנו החרפה של כניעה." ראש העיר התרשם מאוד מעצמה שהקרינה אייכא והוא אמר לה להתקרב. "אנא, אייכא" אמר "אמרי לנו את תוכניתך." אייכא הרימה את קולה כך שכולם שמעו אותה היטב ואמרה "קודם כל אנו מוכרחים למצוא עגל!"

"עגל?" קרא ראש העיר בהשתוממות "איך נמצא לך עגל. הרי שחטנו כבר את כל הבהמות שרק ניתן היה למצוא בעיר. לא נוכל למצוא אחת גם אם נציע לקנות אותה בזהב טהור."

אך אייכא עמדה על שלה וכל תושבי העיר התפזרו וחיפשו. ובסוף נמצא עגל קטן, לבן ויפה, מוסתר על ידי קמצן אחת, שקיווה למכור אותו בכסף רב. למרות

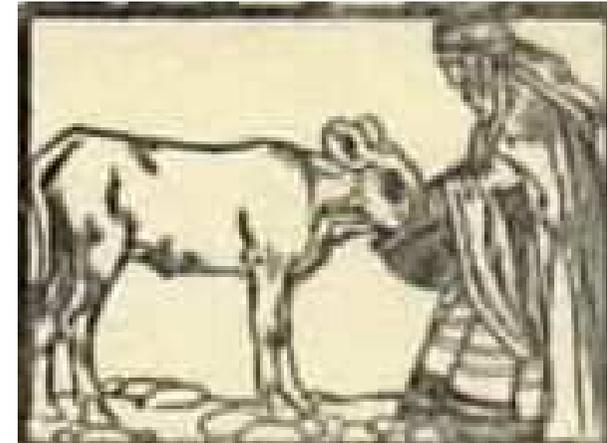
האויב שם מצור על העיר טלצסן באלגיריה והתושבים סבלו מאוד. לא נמצא כמעט מזון בעיר ורק במחירים גבוהים ביותר ניתן היה לקנות לחם או בשר. התושבים העניים יותר נפטרו כבר מרעב. בתי-חולים היו מלאים בחולים, בכל מקום נראו רק אבל ויאוש ואפילו האנשים האמיצים ביותר אבדו תקווה. בסוף ראש העיר אסף את כל התושבים. "ידידיי" אמר "לא נשאר לנו אלא להיכנע. אין לנו יותר הספקה ובקרוב נמות כולנו מרעב." שקט השתרר בין כל הנאספים ורק בכי מר נשמע מנשים ואמהות שחיבקו את ילדיהן ביאוש. אך אחרי רגע התרוממה אישה זקנה, בעלת פנים מקומטות אך עיניים יוקדות כמו אלה של עיט. שמה היה אייכא וכשהיא יצאה מההמון דמותה השפויה התיישרה ונעשתה גבוהה.

"לא, לא!" היא קראה "עוד לא נכנע. תוכנית שלי יכולה להציל את העיר. אם תעשו מה שאומר לכם, בעזרת הנביא מחמד האויב

דבר נורא! אינך יודעת שבעירנו ילדים מתים
מרעב ושלחולים במרפאות אין אוכל כלל?
איך יתכן שתבזבזי את הגרעינים היקרים?"
אך אייכא המשיכה להאכיל את העגל כאילו
לא שמעה זאת כלל, עד שהאיומים של ראש
העיר ושל יתר התושבים הכריחו אותה לדבר.
"תנו לי לבצע את תוכניתי" ביקשה "האויב
ייסוג." אנשים משכו בכתפיים ועזבו אותה.
כשהעגל אכל את הכל, אייכא הובילה אותו
לשערי העיר ואמרה לחיילים השומרים שם
לפתוח. הם תחילה סירבו, אך ראש העיר בא
בעצמו כדי לצוות זאת עליהם. כשהשער
נפתח אייכא דחפה את העגל החוצה, והוא
מיד התחיל לכרסם את העשבים שמעבר
לחומה.
חיילי האויב לא נתנו לו לעשות זאת זמן רב.
הם תפסו אותו והובילו בשמחה רבה לפני
המלך. המלך והאלופים הביטו על העגל
בהשתוממות.

קריאות התנגדות שלו העגל הובא לכיכר
העיר וחיוך בא על שפתיה הדקות של אייכא.
"עכשיו תביאו קצת גרעיני דוחן" קראה ושוב
התושבים הגיבו בקריאות הפתעה.
"אין לנו דוחן בכל העיר, כפי שאת צריכה

לדעת" אמר ראש
העיר, כי חשש
שהתקווה שהעירו
דבריה של אייכא
עלולות להתפוגג.
"חיפשו מבית
לבית" לא ויתרה
אייכא, והאנשים

שוב התפזרו בעיר עד שאחרי שעות של
חיפוש הביאו חופן גרעיני דוחן.
אייכא הרטיבה את הגרעינים כדי שהכמות
תראה גדולה יותר והתחילה לאכיל בהם את
העגל.
"מה את עושה?" קרא ראש העיר ננדהם "זה

"חשבתי שהעיר כמעט ומתה מרעב" קרא הוד מלכותו "אבל אילו כך היה, התושבים היו בוודאי שוחטים גם את העגל היפה."
"הוא נראה קצת רזה" אמר אחד האלופים "אבל הוד מלכותו צודק. כנראה יש להם יותר הספקה מאשר חשבנו, כי אחרת היו בוודאי אוכלים את העגל מזמן."
חיילי המלך נראו מיואשים מהעמידה הארוכה לפני העיר. כדי לפייס אותם צווה המלך לשחוט את העגל ולתת אותו להם, כי כבר זמן מה לא אכלו בשר כלל.
כששחטו את העגל מצאו בקיבתו גרעיני דוחן עוד לא מעוכלים וזה הפתיע אותם עוד יותר. הם הבינו שטעו כנראה בהערכת העיר טלצסן. פניו של המלך החמירו כאשר סופר לו הדבר והוא אסף את אלופיו.
"אם לתושבי העיר יש די דוחן כדי להאכיל עגל" אמר "זה אנחנו, ולא הם שנמות מרעב אם לא נסיים את המצור."
האלופים נענעו את ראשם בהסכמה כי גם החיילים שלהם התחילו לחוש רעב ועייפות

אחרי המצור הארוך, והם חששו מהתמרדות.
"אין ברירה אלא לסגת" אמרו והמסר עבר
כמו אש בכל המחנה.
באותו הלילה האויב נעלם, כפי שניבאה
אייכא, ומחוץ לחומות העיר לא נראו אלא

שדות ריקים. הודות לתעלול העיר ניצלה.
האזרחים המאושרים הרימו את אייכא על
כתפיהם והובילו דרך כל העיר בשמחה, וראש
העיר דאג שבמשך כל חייה לא יחסר לה
דבר.

